

33

לְחֵשִׁים בַּחֹלוֹת

“נאקה? מה זה נאקה?” השאלה נמלטה, קולנית, מפיה של יוספה. היא הייתה בטוחה לגמרי שהיצור הזה הוא גמל, וּשְׁלֹא יגיד סתם שגם בזה היא טועה.

“נאקה – זו הגברת של הגמל. למדנו על זה בשעור לשון! את לא זוכרת?” בילי נשמעה מרצה מאד מהעבודה שהיא כן זוכרת יפה כל כך. “אדון איל וגברת כבש, אדון שור וגברת פרה... עם המורה שושי, נו! בטח לא הקשבת אז בשעור”.

“יפה אמרת!” שבחה הנאקה את בילי, בעוד יוספה מוחה בעלבון: “אני הקשבת, בטח שהקשבת!”

“בפעם אחרת את יכולה להקשיב טוב יותר”, המליצה הנאקה. “תמיד טוב להקשיב למבגרים ממה, זו עצה טובה לחיים. בפרט פדאי להקשיב למורות!”

יוספה שתקה בזעף.

“אם תאזינו לאשר מלמדים אתכן, יהיו לכן גם נימוסים

טובים יותר", העירה הנאקה. "הנה, זה כבר דקה לפחות מאז שנפגשנו, ואף אחת מכן לא העלתה בדעתה לומר שלום!" נענעה בראשה. "האם האמהות שלך אינן מלמדות לומר שלום?"

"שלום!" בילי הסמיקה ונבוכה. היא דוקא מקפידה לומר שלום כשנפגשים, אבל נדמה שאמא שלה אף פעם לא הדגישה את הכלל הזה לגבי גמלים - או נאקות. יוספה נותרה חתומת פה.

במקום הסוס האצילי שהתפונה לפגש - היה כאן עכשו הגמל הזה! ה... גמלה... ולה דוקא לא התחשק לקרא לה נאקה. אילו שפתים עבות יש לה, ואיך שהן מתנועעות כשהיא מדברת. וכמה שהשנים שלה גדולות! יוספה הגיעה למסקנה שהיא אינה אוהבת גמלים כלל וכלל.

"שלום גם לך", הנאקה חשפה שניה לעבר בילי בחיוך צהב. היא צפתה גם לברכת השלום של יוספה, אך זו רק החמיצה פנים. "אתן צריכות לשמח על שפגשתן אותי!" צינה הנאקה. "אני אוביל אתכן בדרך הטובה הישר אל שער היער, מרחק של חמש שעות ושלושים ושבע דקות, אם הולכים במסלול הנכון".

"את מתכוננת ש... נרכב על הגב שלך?" תקנות פתאום נעורה ביוספה. אולי זה היה פשר הסוד שהרגישה? גם על נאקה, כמו על סוס, אפשר לרכב כדי לצלח את המדבר!

"הו, מה פתאום!" הנאקה הזדעזעה. "הגב שלי נועד לשמושי שלי. האם את היית רוצה שאחרים ירכבו על גבך?" יוספה רצתה לומר שעל הגב שלה פשוט אין אפשרות לרכב. הוא מאנף ולא מאזן, ואי אפשר לשבת עליו בלי לפל. אחרת, בודאי הייתה מסכימה לעזור ולסחב אחרים, אם היו מבקשים ממנה!

אבל אז הסתכלה על הדבשת הגבשושית של הנאקה. גם הגב הזה לא נראה כמו גב שאפשר לשבת עליו בלי להתגלש. "אל תדאגי, גברת נאקה", ביולי אמרה בחביבות. "אנחנו לא צריכות לרכב, נוכל ללכת ברגל, לצידך. העקר שיהיה לנו מי שמכיר ויראה לנו את הדרך". יוספה בטטה בחול.

ללכת ברגל. זה הן יכולות לעשות גם בלי שום גמל, סוס או נאקה שיצמד אליהן ויפריע להן לפטפט בנחת, כפי שעשו עד הנה. ומה כבר אפשר להסתבך בדרך, כשרואים באפק את היער שאליהם רוצים להגיע?

היא שמרה על מרחק של צעד או שנים מבילי והנאקה, שנראו כבר כמעט ידודות.

"את הדרך אני בהחלט יודעת!" הנאקה חיכה שוב בשניה הצהבות. "הנה, אספר לכם ספור יפה, פעם הגיע לכאן איש זקן, קשיש. הוא עמד ממש פה, בתחלתו של המדבר, וחשש להכנס. הלא זהו מדבר שממה וציה, נחש ועקרב,

תהו ותעתוע... הזמנתי אותו להצטרף אלי. 'אני יודעת את הדרך, אמרתי לו, והוא האמין לי. סף הפל, הלכתי את הדרך הזו למעלה מעשרים וחמש אֶלֶף פֶּעַם, יום אחר יום.

חם היה, אבל הדרך הייתה ישרה וקלה. אחרי שעתים ושתי דקות של צעידה, עצרנו ליד הבאר, בצלו של עץ הדקל. זה מין נוה מדבר, שאני תמיד נחה בו באמצע המסלול. נחנו שם עשרים ושמונה דקות בדיוק,

כמו שאני רגילה, ואז המשכנו. אל שער היער הגענו בשלום תוך חמש שעות ושלושים ושבע דקות בדיוק.

הנאקה התחייכה לעצמה ושתקה דקה ארוכה מאד.

"וימה קרה אז?" יוספה הרגישה מכרחה לשאל, על אף שהנאקה לא הייתה חביבה, ועל אף שהספור לא נדמה מרתק במיוחד. בכל זאת, ספור זה ספור.

"הגענו", הנאקה התבוננה בה

כֵּאלוֹ זֹו הִיְתָה שְׂאֵלָה טְפֹשִׁית. "הִגְעֵנוּ בְּשָׁלוֹם. זֶה סוּף
הַסְּפוּר", הִיא הִדְגִישָׁה.
יוֹסֵפָה כִּחְכִּיחָה בְּגֵרוֹנָה.
מָה הָעִנְיָן לְסִפּוּר סְפוּרִים כְּאֵלֶּה? סְפוּרִים, צָרִיף שְׂיָקְרוּ בָּהֶם
דְּבָרִים מְעַנְיָנִים, אַחֲרֵת אֵין שׁוּם טַעַם לְהַשְׁקִיעַ זְמַן וּלְהֶאָזֵן
לָהֶם!

הִיא הִצִּיצָה אֶל בִּילִי.
בִּילִי לֹא נִרְאָתָה כְּאֵלוֹ מְצָאָה פָּגָם בְּסְפוּר. "נִרְאָה שְׂאֵת יוֹדַעַת
אֶת הַדֶּרֶךְ הַיָּטִב", הִיא אָמְרָה בְּשִׂמְחָה, "טוֹב לָלֶכֶת עִם מְלוֹה
מְנַסָּה כְּזֹאת!" וְקָרְבָה עוֹד אֶל הַנְּאָקָה, חוֹסָה בְּצֵלָה הַגָּדוֹל.
"יְלֵדָה חֲכָמָה", הַנְּאָקָה רוֹתָה נַחַת. "זֶה בְּדִיוֹק מָה שְׂרָצִיתִי
לוֹמְרוֹ!"

יוֹסֵפָה הַפְּנִתָה מִבְּטָה מֵהֶן וּבִהְתָּה לְעֵבֶר הַגְּבָעוֹת. חֲבַל. דּוֹקָא
הַדֶּרֶךְ שְׂאֵלֶּה פְּנִתָה הַנְּאָקָה, נִרְאָתָה אֶפְרוּרִית וְרִיקְנִית.
מְסָבִיב, הָיוּ הַגְּבָעוֹת צְבָעוֹנִיּוֹת יוֹתֵר, כְּמוֹ דֶק מְעַנְיָן רַחֲף
מְעִלִיָּהֵן.
יוֹסֵפָה הַשִּׁטָּה עֵינַיִם סְקָרְנִיּוֹת עַל פְּנֵי הַגְּבָעוֹת, מְנַסָּה לְהִבִּין
מָהוּ הַדְּבָר שֶׁמִּשְׁרָף אֶת תְּשׁוּמַת לְבָבָהּ.

"אֵת יוֹדַעַת, כְּשֶׁאָנוּ כֹּף צוֹעֵדוֹת", אָמְרָה הַנְּאָקָה, מִמְּשִׁיכָה
לְפָסַע בְּעֵצְלָתִים, פְּרָסָה אַחַר פְּרָסָה, "אֲנִי נִזְכָּרַת בְּעוֹד סְפוּר
יָפָה. פְּגִשְׁתִּי כָּאֵן פְּעַם שְׁלוֹשָׁה בַּחוּרִים צְעִירִים, וְהַמְּלָצָתִי

לָהֶם לָלֶכֶת בַּמַּסְלֹל שְׁלִי. הֵם הִסְסוּ, רָצוּ אוֹלֵי לְרוּץ מֵהָר, אָבֵל בַּסּוֹף הִצְטָרְפוּ אֵלַי... כִּף בָּטוּחַ יוֹתֵר. עָשִׂינוּ הַפְּסָקָה אַחַת בְּנוֹה הַמַּדְבָּר, וְהִגַּעְנוּ אֶל שַׁעַר הַיַּעַר תּוֹךְ חֲמֵשׁ שָׁעוֹת וּשְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעַ דְּקוֹת. הֵם הוֹדוּ לִי מְאֹד,״ הִיא סִימָה בְּשִׁבְעֵי עוֹת רָצוֹן.

הָאֵם בְּאַמֶּת כָּל הוֹלְכֵי הַמַּדְבָּר הִזָּה עָשׂוּ אֶת הַדְּרֹךְ בְּחִבְרָתָהּ שֶׁל הַנָּאקָה? יוֹסֶפֶה תִּהְיֶה.
״הָאֵם הָיוּ עוֹד אֲנָשִׁים שֶׁהוֹבִילָתְךָ בַּדְּרֹךְ הַזֶּה?״ הִיא שָׁמְעָה אֶת בִּילֵי שׁוֹאֵלָתְךָ, ״וְלָמָּה בְּחִרְתְּ אֶת הַמַּסְלֹל הַזֶּה דּוֹקָא?״

כָּאֵן הַפְּסִיקָה יוֹסֶפֶה לְהֶאֱזִין, כִּי נִדְמָה הָיָה לָהּ שֶׁחָשָׂה רְמוֹז דָּק, בְּלִתֵּי נִשְׁמָע, קוֹרְצָנִי וְרוֹמֵז.
בִּילֵי וְהַנָּאקָה שָׁקְעוּ בַּסְּפוּרִם שֶׁל אָב וּבְנוֹ, שֶׁצָּעְדוּ בְּחִכְמָה בַּמַּסְלֹל שֶׁהִתְוֹתָה לָהֶם הַנָּאקָה.
יוֹסֶפֶה הִתְעַכְבָּה צֶעֶד קָטָן וְעוֹד אֶחָד, מְכַוֶּנֶת לְבָהּ אֶל הַרְמְזִים אֲשֶׁר בְּמַרְחָבִים.

קוֹל הַרְחֵשׁ הַתְּגַבֵּר, נִשָּׂא עִם הַרוּחַ.
״כְּדַאי לָךְ... כְּדַאי לָךְ...״ אֵלֶּה הָיוּ מְלִים שֶׁל מִמֶּשׁ, שֶׁקְטוֹת מְאֹד, שֶׁרְחַפּוּ עַל פְּנֵי הַחוֹלוֹת הַקּוֹרְנִים בְּשִׁמְשׁ.
״אֵל תְּפַסְפְּסִיסִי... אֵל תְּפַסְפְּסִיסִי... סִי סִי סִי...״
״סִי סִי סִי...״

״וְאֵז הִגַּעְנוּ אֶל שַׁעַר הַיַּעַר,״ סִימָה בֵּינֵתִים הַנָּאקָה, ״זֶה הָיָה אַחֲרֵי חֲמֵשׁ שָׁעוֹת וּשְׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעַ דְּקוֹת בְּדִיוֹק״.

מי יודע מה פספסו כל האנשים שחלפו כאן, במסלולה
החדגוני של הנאקה, חשבה יוספה לעצמה.

מי יודע מה מסתתר כאן, מאחורי הגבעות, אולי במרחק
של צעדים ספורים...

היתכן שהיא הראשונה שמצליחה לקלט את סודותיו
המרחפים של המדבר?

יוספה נסוגה עוד, מניחה לקולה של הנאקה להתעמעם עם
המרחק.

"אוצרותת... אוצרותת... אוצרותתתת..." היא

שמעה עתה את הלחש ברור וחד, ומלותיו בהירות כשמש
היוקדת. לבה של יוספה קפץ. אוצרות!

היא ידעה, היא הרגישה שמשהו טמון כאן!

הגבעות זהרו בקרני השמש. ערפל קלוש שרה מעליהן, אולי
בגלל האבק שהעלו החולות. גבעה אחת רחוקה נדמתה לה
כמשגרת קריצה של אור סגלגל, קסום. מאחרת עלה רמז
של זהר ורד.

יוֹסֵפָה נִסְוְגָה חֶרֶשׁ עוֹד צַעַד. וְעוֹד אֶחָד. וְעוֹד.
וְאֵז, גִּיל גּוֹל גִּיל גּוֹל, מְטִבֵּעַ כֶּסֶף קֶטָן, נוֹצֵץ, הַתְגַּלְגַּל נְחָפֵז
בְּמוֹרֵד גְּבֻעָה וְנַחַת בְּלִי קוֹל בְּחוֹל הַרְף אֲשֶׁר לְרַגְלֶיהָ.

